

A treisprezecea scrisoare

Maria-Eugenia Olaru

Despre mrejele pescarilor.
Era supărată, și tristă tare era.
Si cum sta pe mal, ascultând în triluri voiase
învolveratele ape mănoase,
din jocul de lumină cel cu iubire făcut,
o picătură de rouă pe inima ei a căzut .
-Tu ești regina peștilor, cei pescuiți?
A întrebat Roua celor iubiți.
- Da Tată Ceresc!
- Vino să te pescuiesc!
- Tată Ceresc, sunt pescuită de Iubirea iubită!
- Vino atunci să pescuim împreună
unde lumea toată s-adună...
Îți dau năvoadele mele să pescuiești în toamnă cu ele.
Iar cel ce crede pe hulitori
în bună măsură va fi asemenea lor.
Minciuna crezând de Adevăr te desparti
și plata este pentru măsură,
căci fiecare pescar plasa sa are,
din fir de lumină,
ori din întunerec ce doare...
Cât despre Dreptate altă cale nu este
decât ori să o vinzi
ori să mori pentru ea,
și după faptă-i și răsplata ta!
Ea este una în sine, și una-i ceea ce este!
Se face scară de rouă pentru piciorul cel bun
și piatră, grea de încercare, pentru hulitorul nebun.
Ea așa este și așa fii-va mereu...
Poți muri de tot laș, ori trăi ca un leu.
Calea cea dreaptă una doar este,
să mori din Iubire e o veche poveste...
Dar cele iubite trăiesc împreună!
De-s bune ori rele în cerc separat se adună.
Si fiecare alege ceea ce vrea,
cerc de lumină ori noaptea cea grea...
Vino de pescuiește, cu pace și nea!